

[Overgaard Nielsen.]

bliver en hel del vanskeligere, lød det næsten, som om statsministeren ønskede, at man ved folkeafstemningen ville sige nej, men det er selvfølgelig ikke rigtigt. Ellers ville statsministeren og jeg i hvert fald have ét ønske fælles.

Der er noget, jeg gerne vil minde statsministeren om. Da jeg for nogen tid siden her i tinget spurgte statsministeren, om det ikke var rimeligt at få klaret spørgsmålet om det grundlovmæssige ved en indlemmelse af Danmark, fik jeg et venligt, men afvisende svar: Økonomer og jurister er jo uenige; men jeg ved, at mange tilhængere af dansk medlemskab er enige med mig i, at professor Max Sørensen's responsum til regeringen er et utilfredsstillende grundlag at bygge på, og at professor Erik Siesbys alvorlige underkendelse af dette responsum har sæt dyb tvivl i dem. Statsministeren lovede, at professor Max Sørensen ville fremkomme med et svar. Det er ikke kommet, og denne stødige tavshed over for så alvorlig kritik forekommer mig ærlig talt arrogant; det er dog $\frac{3}{4}$ år siden, kritikken første gang kom frem. Jeg vil spørge, om statsministeren vil foranledige, at vi i hvert fald får dette svar.

Men det forekommer mig alvorligere, at spørgsmålet om det grundlovmæssige ikke er bedre belyst fra officiel side før debatten i dag. Det er også her et utilgiveligt løst grundlag, man vil have folketinget til at tage stilling på. Det samme kan siges og er også blevet sagt i dag om den redegørelse, vi har modtaget fra handelssekretariatet om forhandlingsresultaterne, hvor man lægger megen vægt på alle de danske forbehold. Personlig må jeg erkende, at jeg ikke giver meget for den europæisme, der synes at koncentrere sig om at undgå følgerne af egen helhjertet tilslutning til Fællesskabet.

Jeg synes, som det allerede er sagt, at det er mindre betryggende, at man glemmer en sådan ting som Ministerrådets afvisning af den danske regerings forbehold på sikkerhedspolitikens område. Man tænker uvilkårligt: hvor mange andre svar fra Ministerråd og Kommission har man glemt at få med i denne redegørelse? Jeg går ud fra, at man ikke har fået én eneste skriftlig garanti fra fællesmarkedet for, at de danske forbehold vil blive opfyldt, og at vi kan undgå alle de følger af medlemskab, som tilhæn-

gerne har sagt at vi ikke ønsker. Hvis de skriftlige garantier forelå, var de vel blevet taget med i redegørelsen.

Må jeg på denne baggrund understrege betydningen af alsidig oplysning. Jeg mener dermed, at der gives modstanderne mulighed for at komme til orde på lige fod med tilhængerne, så de altså får rimelig andel i de statsmidler, der stilles til rådighed. Jeg har omhyggeligt læst de retningslinjer, der er udarbejdet for tildeling af midler til oplysningsarbejde. De forekommer mig forment sådan, at de først og fremmest sikrer tilhængerne. Men meget vil selvfølgelig afhænge af, om de administreres i den ånd, som man hævder ligger bag bevillingerne; ønsket om at begge parter kommer til orde. Måske kan det hjælpe administrationen, at de mange grupper af modstandere, der spontant opstår landet over — faktisk en ny gruppe hver eneste dag — nu samler sig og koordinerer deres arbejde, først og fremmest i den hensigt, at deres argumenter sagligt skal kunne bære.

Jeg vil gerne gentage en opfordring, jeg tidligere har fremsat til udenrigsøkonomiministerens, om sammen med mig eller en hvilken som helst anden modstander at skrive en pjece, hvori vi sagligt forelægger de vigtigste problemer og vor vurdering for og imod. Så kan denne pjece sendes ud til alle husstande i dette land og hver enkelt veje argumenterne for og imod.

Jeg har selv mødt det, og jeg ved, at også andre stilles over for den udtalelse fra tilhængere: du kan sagtens, du har dit på det tørre. Det er mærkeligt nok aldrig arbejdere, der siger sådan, men folk, der selv har deres på det tørre. Med sådanne udtalelser — for argumenter er det jo ikke — søger man at fratage os retten til at have en mening. Præster, højskolefolk, offentligt ansatte og millionærer har at tie, når tilhængerne taler. Måske skal vi lige undtage millionærerne, hvoraf de fleste vel nok er tilhængere, og som bruger deres penge til bl. a. at lave film som propaganda for medlemskab.

Men når tilsvarende velbjærgede tilhængere siger til danske arbejdere; det er for jeres skyld, vi synes Danmark skal i fællesmarkedet, for vi andre kunne nok tåle at holde os udenfor, synes jeg for det første, at argumentationen er sænket et par grader for lavt, og for det andet, at man dermed regner